

Openingsverhaal 1: het leven in de oertijd

Tienduizend jaar geleden, in een tijd waarin de mensheid nog diep geworteld was in de natuur, leefde een kleine gemeenschap van ongeveer dertig mensen aan de rand van een bos, waar de open savanne overging in een wirwar van bomen en struiken. Het waren mensen zoals jij en ik, maar met andere gewoontes en gebruiken, anders gekleed en met een taal die niemand meer spreekt.

De stam, die zich “De Rivierdalmensen” noemden, bestond uit vijf families. Het was een hechte groep mensen, die elke dag hard moesten werken om zich staande te houden in een wereld vol gevaren en uitdagingen.

Akil en Maya waren twee van de jongste leden, neef en nicht, met een onafscheidelijke band. Akil, de zoon van Jala, was een energieke jongen met een ondeugende glinstering in zijn donkere ogen. Hij maakte vaak grapjes en hield van lachen, maar kon ook serieus zijn, bijvoorbeeld tijdens het jagen. Maya, de dochter van Luma, was rustig en geduldig, lette altijd goed op haar omgeving en was dol op haar neefje Akil. Ze waren onafscheidelijk, sterk, vindingrijk en ondernemend; echte oerkinderen!

De kleine zomernederzetting waar onze kleine helden wonen tijdens dit verhaal, bestaat uit eenvoudige hutten, gebouwd van takken, dierenhuiden en stevig gras. Elke hut was niet groter dan nodig en behoorlijk waterdicht. Slimme deuren, gevlochten van stevige twijgen en afgesloten met houten grendels of zware stenen, hielden nieuwsgierige dieren en ongewenste gasten buiten. Nabij de ingang brandde een klein kookvuurtje dat tevens wilde dieren en insecten afschrikten.

Een groot vuur was het kloppend hart van hun gemeenschap. Het werd zorgvuldig bewaakt en gevoed, niet alleen voor de warmte en het koken, maar ook als een constante afschrikking van roofdieren die in de omgeving rondslopen. De brul van een hollenleeuw of het gelach van een hollenhyena in de verte herinnerde de mensen eraan dat de wildernis altijd dichtbij was.

In de wijde omgeving leefden ook andere stammen. Soms groter, maar meestal net zo groot als de stam van Akil en Maya. De verschillende stammen kenden elkaar en stonden op goede voet met elkaar. Soms vonden bijeenkomsten plaats waar meerdere stammen naartoe kwamen voor sociale rituelen, handel en feesten. Mensen ruilden voorwerpen: een scherpe vuursteen voor een mooi bewerkte dierenhuid, gedroogde bessen voor een handvol geneeskrachtige kruiden. Deze ruilhandel was essentieel, want geen enkele gemeenschap kon in alles voorzien. Mensen wisselden nieuws en kennis uit en leerden van elkaars vaardigheden. Meestal respecteerden ze elkaars leefgebieden. Een gevecht met doden of gewonden is erg kostbaar en niet nodig: er was ruimte genoeg!

De rollen van mannen en vrouwen binnen hun gemeenschap waren flexibeler dan jullie misschien denken. Heel lang werd gedacht dat alleen mannen op jacht gingen en de vrouwen planten, vruchten en noten verzamelden en voor de kinderen zorgden. Het was waar dat de jacht op groot wild vaak de taak van de meer ervaren en sterke individuen was, en dat waren vaak mannen. Maar vrouwen waren zeker geen passieve toeschouwers. Velen waren bedreven in het opsporen en vangen van kleiner wild, zoals hazen en vogels, en hun kennis van eetbare planten, wortels en bessen was van levensbelang. Ze maakten ook de kleding van dierenhuiden, bewerkten gereedschap en zorgden voor de jongere kinderen.

En de kinderen zelf? Zowel jongens als meisjes hielpen hun moeders met allerlei klusjes. Ze verzamelden brandhout, maakten de hut schoon en haalden water. Van hun moeders leerden ze de geheimen van de plantenwereld; wat is eetbaar, wat eet je als je buikpijn hebt, hoe verzorg je een wond met planten? Ook wisten hun moeders hoe je de sporen van kleine dieren leest en belangrijker: hoe je de dieren vangt!

Voor de grote jacht waren andere vaardigheden nodig. Er moesten goede wapens gemaakt worden, zoals speren en pijl- en bogen en daar moest mee geoefend worden. Akil en Maya waren nog jong en mochten heel soms mee op kortere jachttochten. Een speer gooien konden ze nog niet, maar ze leerden alvast over de leefwijze van prooi- en roofdieren. In de veilige omgeving van het dorp oefenden de twee kinderen natuurlijk zoveel mogelijk!

Ondanks de relatieve vrede met andere stammen, bleef het een gevaarlijke wereld. Roofdieren vormden een constante bedreiging, vooral voor degenen die zich te ver van de bescherming van de gemeenschap waagden. Verdwalen kon fataal zijn, en een onverwachte storm kon hun eenvoudige onderkomens verwoesten. Daarom leerden Akil en Maya al van jongs af aan om alert te zijn, om de tekens van gevaar te herkennen en om nooit te ver van huis te dwalen zonder de toestemming van de volwassenen.

Toch was er ook ruimte voor verwondering en spel. Akil en Maya brachten uren door aan de oever van de nabijgelegen rivier, waar ze stenen in het water gooiden, oefenden met zwemmen en allerlei spellen deden. Ze verkenden de rand van het bos, altijd op hun hoede, maar gefascineerd door de insecten, de vogels en de sporen van grotere dieren. Ze speelden verstoppertje tussen de rotsen en maakten eenvoudige speelgoedfiguren van klei en takjes.

Hun jonge levens waren een mengeling van noodzaak en nieuwsgierigheid, van hard werken en onbevange ontdekkingen. Ze waren de kinderen van hun tijd, geworteld in de ritmes van de natuur en de warmte van hun kleine, hechte gemeenschap. En in deze wereld, vol uitdagingen en wonderen, zouden Akil en Maya hun eigen, onvergetelijke avonturen beleven. Lees je mee?

